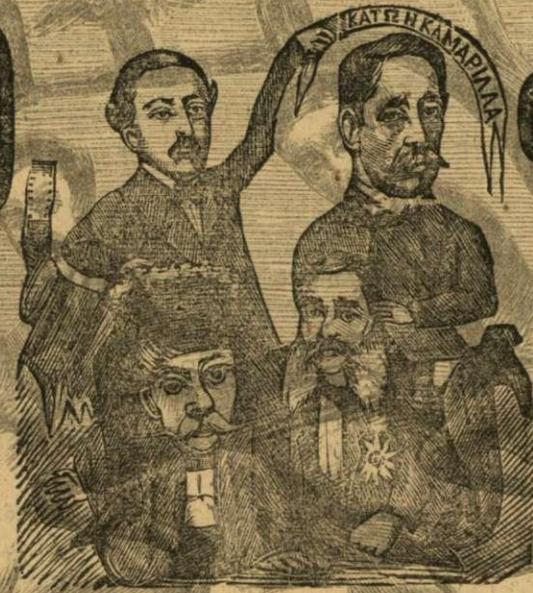

Ο ΑΡΙΣΤΟ

ΦΑΝΗΣ

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ.

Ἐν Ἀθήναις καὶ Πειραιεῖ
 ἔτησίᾳ δραχ. 10, ἑξαμηνία δραχ. 6.
 Ἐν ταῖς Ἐπαρχίαις,
 ἔτησίᾳ δραχ. 12, ἑξαμηνία δραχ. 7.
 Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ,
 ἔτησίᾳ φράγ. 16, ἑξαμηνία φράγ. 9.

ΤΙΜΗ ΚΑΤΑΧΩΡΗΣΕΩΝ,

Δι' ἕκαστον στίχον διατριβῶν λεπ. 50.
 Δικαστικῶν κατασχέσεων » 8.
 Αἱ ἀποδείξεις ὑπογράφονται παρὰ μό-
 νον τοῦ Παν. Π. Πηγαδιώτου. Αἱ ἐπι-
 στολαὶ ἀπευθύνονται εἰς αὐτόν. Ἡ δὲ
 συνδρομὴ εἶνε ὑποχρεωτικὴ δι' ἕν ἔτος
 καὶ προπληρόνεται εἰς Ἀθήνας.

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ

ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΠΟΛΙΤΙΚΟΥ ΘΕΑΤΡΟΥ.

(Συνέχεια καὶ τέλος).

Τοιαῦτα καὶ τηλικαῦτα παριστάνονται καθ' ἑκάστην ἕκ μέρους τῶν ἀντιπροσώπων τοῦ ἑλλην. λαοῦ εἰς τὸ ἱερόν τῆς Βουλῆς τέμενος, ἅτινα προξενοῦν τὸν οἶκτον καὶ τὴν περιφρόνησιν τῶν ξένων, καὶ ἐπιφέρουν τὴν ἀπελπισίαν εἰς τὸν ἑλληνα θεατὴν, πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν τοῦ ὁποίου διαδραματίζονται αἱ ἀπεχθέστεραι παρανομίαι, τὰ γελοιωδέστερα πολιτικά τεχνάσματα καὶ αἱ ἀπαισιώτεραι μηχανορραφαί κατὰ τῶν συνταγματικῶν ἡμῶν θεσμῶν.

Ἄντι λοιπὸν οἱ ἐκλεγόμενοι ἀντιπρόσωποι τοῦ δυσμοίρου φορολογουμένου λαοῦ νὰ μεριμνῶσιν ὑπὲρ τῶν συμφερόντων καὶ τῆς ἀνακουφίσεως ἐκ τῶν ἐπαχθῶν φόρων τῶν ἐκλογέων τῶν ἀντὶ οἱ λεγόμενοι ἐκλεκτοὶ πολῖται νὰ ἐργάζωνται νυχθημερόν ὑπὲρ τῆς ευημερίας τῆς Πατρίδος καὶ τῆς ἀναστάσεως τοῦ πολυπαθοῦς μας ἔθνους· ἀντὶ οἱ αὐτοκαλούμενοί αὐτοὶ πατέρες τοῦ ἔθνους νὰ ἔχωσι μόνον μέλημα καὶ μόνον ὄνειρον τὴν ἀρχαίαν προγονικὴν εὐκλει-

αν καὶ ὄξαν ἀντὶ, λέγω, ἐπαρχιώτα, ὄλων τούτων τῶν μεγάλων καὶ ὑψηλῶν σκοπῶν, οἱ ἀντιπρόσωποι μας ἐργάζονται δραστηριῶς νυχθημερόν ὑπὲρ τῆς ἀποπερατώσεως ἐκάστης πρωτοτύπου πολιτικῆς παντομίμας, ἡ κωμικοτραγικῆς μελοδράματος, εἰς ἃ εὐρίσκουν οὐράνιον εὐχαρίστησιν! .. Σὲ λησημονοῦν, δυστυχῆ φορολογουμένη! Σὲ περιφρονοῦν, διότι σὲ θεωροῦν κτήνος, καὶ σὲ ἀφίχθουν νὰ στεναζῆς εἰς τὴν δυστυχίαν σου, ἐπαυξάνοντες μᾶλλον τὰ φορολογικὰ βάρη σου καὶ ἐκμυζῶντες ὡς βδέλλαι τὸ αἷμα τῆς καρδίας σου, ἢ μεριμνῶντες διὰ σέ. Οὐδέποτε, οὐδέ κατὰ διάνοιαν, ἐσκέφθησαν περὶ τοῦ καλοῦ σου, οὐδ' ὑπάρχει ἐλπίς νὰ σκεφθῶσιν εἰς τὸν παρόντα αἰῶνα.

Ἐπιλήθμονες τῶν ἐγγράφων καὶ προσορικών ὑποσχέσεών των, ὧν ποιοῦσι χρῆσιν μόνον κατὰ τὰς παραμονάς τῶν ἐκλογῶν, ὅπως σὲ ἐξαπατήσωσι καὶ λάβωσι τὴν λευκὴν ψῆφόν σου· ἐπίορκοι εἰς τὴν ἔρχομ ὅν ἐπὶ τοῦ ἱεροῦ Εὐαγγελίου ὁμνύουσιν, ἵνα προσηπίσῃται τὴν ἀνεξαρτησίαν τῆς Πατρίδος, τὰς ἐλευθερίας τοῦ λαοῦ, καὶ μεριμνῶσιν ὑπὲρ τῶν συμφερόντων αὐτοῦ, παρά-

δίδονται ψυχὴν τε καὶ σῶματι εἰς ὅσα περιεγράψαμεν, ὡς νὰ μὴ ἦνε τάχα καὶ οὗτοι ὄστων ἐκ τῶν ὄστέων σου καὶ σὰρξ ἐκ τῆς σαρκός σου, ὡς νὰ μὴ ἐγεννήθησάν ἐπὶ τῆς αὐτῆς γῆς, ἐφ' ἧς κατοικεῖς, καὶ ὡς ν' ἀγνοοῦν τὰς ἀνάγκας καὶ τὰς ταλαιπωρίας, ὑφ' ὧν πιέζεσαι, κατατρύχεσαι καὶ κατατῦραννείσαι, καὶ μένουσιν ἀνάληγοι καὶ βωβοὶ ὡς λίθοι εἰς τὰ δεινοπαθήματά σου!

Ἦλπισες καὶ ἐλπίζεις ἀπ' αὐτῶν, ὅτι θὰ φροντίσωσιν, ἂν οὐχὶ περὶ ὄλων τῶν ἀναγκῶν σου, τοῦλάχιστον περὶ τριῶν μόνον ἐξ αὐτῶν: Α' περὶ συστάσεως γεωργικῆς πράξεως, ἥτις νὰ σέ σώσῃ ἐκ τῶν ἀνύχων τῆς τοκογλυφίας· Β' περὶ κατασκευῆς δημοσίων ὁδῶν, ὅπως ἐν καιρῷ χειμῶνος ὁδοιπορῆς ἀσφαλῶς, καὶ Γ' περὶ καταργήσεως τοῦ ὑπάρχοντος φορολογικοῦ συστήματος, ὅπως μὴ σὲ πιέξῃ καὶ σὲ ληστεύῃ ὁ εἰσπράκτωρ· ἀλλὰ φροῦδαί αἱ ἐλπίδαί σου, ταλαιπῶρε! Ὅθεν μὴ ἐξακολουθῆς ν' ἀπατάσαι τόσον οἰκτρῶς ἐκ τῶν παχυλῶν λόγων καὶ τῶν τετορευμένων ὑποσχέσεων τῶν θηρευόντων τὴν ψῆφόν σου· διότι, ἐνὸς τοῦ νῆδυμον καθεύδης ὑπνον, οἱ λεγόμενοι ἀντιπρόσωποι

ΘΡΗ ΧΡΗ

ΝΟΣ ΣΤΙΑΗ.

Δὲν ἀκοῦτε, δὲν ἀκοῦτε τώρα ἔς τὰ γηράματά μου
 Νὰ μὴ βάλλουνε ἔς τὸ νοῦ των τὰ ἀνδραγαθήματά μου,
 Καὶ νὰ μὴ ἀποφασίσουν νὰ μοῦ δώσουν Ὑπουργεῖο,
 Οὐτ' αὐτὸ, αὐτὸ ἀκόμη τῆς Βουλῆς τὸ Προεδρεῖο,
 Ἀπὸ τὸ πολὺ σεκλέτι χωρὶς ἄλλο θε νὰ σκάσω,
 Ὁ ἄρρωστήσω, θὰ κτηριάσω.

Εἰς ἐμένα ποῦχω γνώσι καὶ σπουδὴ πολὺ μεγάλη,
 Κι ὄλην τὴν οἰκονομίαν τὴν κρατῶ μὲς ἔς τὸ κεφάλι,
 Εἰς ἐμένα τὰ κατὰσι, εἰς ἐμένα τὸν Χρηστίδη,
 Ποῦ εἰςεμῶ νὰ μετράω δυῶ ἔς τὸ λάδι, τρεῖς ἔς τὸ ξύδι,
 Ποῦ εἰςεμῶ ὕπουργεῖο ὅτι δὲν θὰ μοῦ χαρίσουν,
 Καὶ ἔς τὰ κράα θὰ μ' ἀφήσουν.
 Ἐ τὴν ἀπόφασίν των τούτῃ λίγο κἂν δὲν ἐντραπήκαν,
 Τόσον εἶμαι τιποτένιος, κ' οὔτε κἂν ἐνθυμηθῆκαν
 Τὰ πολλὰ παθήματά μου καὶ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην,
 Ὅπου ἔς τὴν Κυπαρισσία μὲ ἐπιάσαν Ἀλγερίνοι,
 Κι ὅτι εἶχα ὁ καυμένος ὄλα, ὄλα μοῦ τὰ κλέψαν,
 Καὶ σὺν σκύλο μ' ἐπαίδεψαν;
 Δὲν ἐρρίξαν ἕνα μάτι εἰς τὴν πρώτην τὴ ζωὴν μου
 Δὲν ἐκύταξαν τὴν δόξα, καὶ τὴν τόσην τὴν τιμὴν μου,
 Ποῦ μουν μὴ φορὰ εὐνοῦχος τῶν Πασσάδων ἔς τὴν Χαλκίδα;
 Δὲν ἀσέφθησαν πόσα, πόσα ἐγὼ κάμει ἔς τὴν Πατρίδα,
 Ποῦ αὐτὴν, αὐτὴν καὶ μόνον ὀλοένα συλλογοῦμαι,
 Καὶ δὲν τρώγω, δὲν κοιμοῦμαι;
 Ἡ μὴ τάχα ἐνομίσαν πῶς με τὰ γηράματά μου,
 Ἐγῶσα τὴν πρώτην γνώσιν καὶ ἐφύρανα τὰ μυαλά μου,
 Καὶ δὲν εἰμπορῶ ὁ μαῦρος νὰ κρατήσω εἰς τὸ χερεῖ
 Οὐτὲ μὴ ἡμέρα πλέον τὸ λογιστικὸν τεύτερι,

σου οὐδέποτε θά συνέλθωσιν εἰς ἑαυτοῦς, ἵνα μεταβάλλωσιν ἐκεῖνο ὅπερ κατέστησαν κοινὸν θεῖον, εἰς ὄντως Ἑλληνικὸν Βουλευτήριον.

ΔΙΑΦΟΡΑ.

Τῆν παρ. Πέμπτην γενομένης συνεδρίασεως ἐν τῇ Βουλῇ, ἐξελέχθη πρόεδρος αὐτῆς ὁ κ. Φύφων 136, δευτέρων Λευκῶν Φηροβελτίων ὑπὸ τῶν φίλων τοῦ ὑπουργείου, ὁ κ. Κουμουνοῦρος, ὅστις ἀναβὰς ἐπὶ τοῦ βήματος, ἀπήγγειλε λαογίμιον κατάλληλον πρὸς τὰς περιστάσεις, ὑποσχόμενος πολλά καὶ διάφορα.

Ἀντιπρόεδροι ἐξελέχθησαν ὁ κ. Ἐπαμ. Δοστινιτῆς, ἀνίσχυον εἰς τὴν Ἀθηναίω γνήκην μερίδα, καὶ ὁ κ. Ν. Καραπαυλος εἰς τὴν τοῦ κ. Κουμουνοῦρου.

Γραμματεῖς οἱ Φ. Βάροβιλης, Βαρ. Πήλκας, Δοστινιτῆς καὶ Β. Βουδούρης.

Τοῦ ἐξῆς δὲ ἀσπεῖον συμβάν εἰλαβε χώραν ἐν τῇ ἰδιαιτέρῳ δωματίῳ τῆς Βουλῆς πρὸ ἀποφάσεως ἐκλογῆς τοῦ προέδρου. ὁ κ. Θ. Ἀθηναίου ἀνίσχυον μετὰ τοῦ κ. Ζαίμη, εἶπεν αὐτῷ ὅτι δὲν συγκαταλέγεται εἰς τὴν συνεισπριμένην, κατὰ τὸν Ἐθνοσύλακα, ἀντιπολιτεύσασιν καὶ διὰ τὴν μὴ φέρω κανὲν ἐμπόδιον εἰς τὴν ἐκλογὴν τοῦ Προέδρου, διαγράφομαι, καὶ ἀναχωρῶ ἀπὸ τῶν βουλευτῶν. Καὶ ταῦτα εἰπὼν ἐξῆλθε τῆς Βουλῆς μετὰ τοὺς τρεῖς φίλους τοῦ. Τοῦ καὶ ἔκτος φωτοβόλος πλανήτης ἐν τῇ Βουλῇ!

Χθὲς περὶ τὴν μεσημβρίαν τὸ Προεδρεῖον τῆς βουλῆς προσκλήθη ἐνεφανίσθη ἐνώπιον τῆς Α.Μ. Ἡ ὑπόδοχὴ ἐγένετο κατὰ τὰ εἰθισμένα. Μετὰ δὲ τὴν προσφωνήσασιν καὶ ἀντιφωνήσασιν, ὁ βασιλεὺς συνδιελέχθη μετὰ τοῦ κ. Κουμουνοῦρου. Περὶ τίνας; Περὶ τοῦ παπλωμάτου.

Οὐδεὶς μέχρι τῆς ὥρας καθ' ἣν ἐκτυποῦται τὸ φύλλον μας προσεκήληθ' ἵνα σχηματίσῃ Κυβέρνησιν. Βεβαίως δὲ ὅτι θά προσκλήθῃ ὁ κ. Κουμουνοῦρος. Τούτου, τὰς μὲν Ἀθηναίω γνήκας ἐξέπαυσε, τοὺς δὲ Ζαημιστάς ἐκρύωσε.

Κ' ἔχασα τὴν δύναμίν μου καὶ τὸν πρῶτό μου ἀέρα, ..

Τὴν κακὴν ψυχρὴν τοὺς μέρα!

Ἄν κ' ἐγέγρασα ὁ μαῦρος καὶ ἡ τρίγες μου ἀσπρίσαν,

Καὶ τὰ δυνατὰ μού πόδια ἀπ' τὰ χρόνια μπαϊλντίσαν,

Ἐγὼ ὅμως εἶμαι ντοῦρος, τρυφερός σάν τὸ βαπάνι,

Κ' ἡ καρδιά μου ὅλη εἶνε μπουμπερή, φωτιά, καζάνι,

Καὶ ὁ ἔρωτάς ἀκόμη εἰς αὐτὴν βροῖται τόπο.

Δίχως πόνο, δίχως κόπο.

Ἄλλ' ἀφοῦ δὲν ἐσχευόθησαν νὰ μού δώσουν Ὑπουργεῖο,

Μπαρὸς μου δὲν μού ἔδωκαν τῆς Βουλῆς τὸ Προεδρεῖο,

Ποῦ συνεῖθε ὁ καυμένος εἰς τὴν εἶσα ν' ἀναβάνω,

Καὶ μετ' ἐχρὴν καὶ μ' ἀντάρτα τὸ κουσούνι νὰ σημαίνω,

Καὶ ν' ἀνοίγω τὰ βουθούνια καὶ νὰ λέγω ψυχία.

Ὅταν γίνετ' ἀταξία.

Τώρα πλέον τί θά γείνω ὅπου εἶμαι, ἢ τὰ χρόνια ὅπου σχοτενὰ τὰ βλέπω, ὅλα μαῦρα ἀπελπίσα. Τοῦ καλοῦ μου Ὑπουργεῖου δὲν θά ὦν πλέον τὴν ἀνάλα. Δὲν θά ἐμπῶ πλέον μέσα εἰς τοῦ ὑπουργοῦ τὴν σάλα. Μὲ τὸ μαλλιαρὸ Ἐρμῖκο, τὸ ὠραῖό μου σκυλάκι, Ὅπου τὸ γῶν σάν παιδάκι.

Ἦλθεν, εἶδε καὶ ἀπήλθε καταγοητευμένος ὁ μέλλων διάδοχος τοῦ Ἀγγλικοῦ θρόνου, πάντες δὲ ὁμολογοῦσιν, ὅτι τὸ Ἑλληνικὸν ἔθνος ἐξεπλήρωσε πᾶσαν αὐτοῦ ὑποχρέωσιν πρὸς τὴν Ἀγγλίαν, διὰ τῆς λαμπρᾶς ὑποδοχῆς τοῦ Παύλου, τῶν ἡρωικῶν, τῶν δικαιοδοσιαστικῶν, τῶν σημαίων, τῶν φώτων καὶ τῶν πυροτεχνημάτων. Δὲν ἐντροπώμεθα.

Μεγάλῃ συρροῇ παρατηρεῖται κατ' αὐτὰς εἰς τὰ σαλῶνα τῶν πρῶτων συμμάχων παντὸς φύλου καὶ παντὸς φρονήματος. Ἐκεῖ λοιπὸν ὅπου ἐβασίλευε πρὶν ἄρα ἡ τυρανία καὶ μεγάλη γνημία, ἤδη κελεύουσιν ἀπειροπληθεῖς ἀρμόγες, γαλιάνοι, καναρίνια, κοτάρια, κοῦκκοι, κοκοῦβάγρια, καρκαζαῖς, καὶ καλακούδας, πρὸς μεγίστην εὐχαισθησάντων οἰκοδομησάντων.

Ὁ ἀσπερὶ γυροματεῖς τῶν ἐν Πύργῳ Πρωτοδικῶν Π. Καραβελόπουλος, ὅστις ἠναγκάσθη νὰ φύγῃ ἐκείθε νύκτωρ συνετεία τῆς διαγωγῆς ἠνεστάτως ἔδειξεν, ὡς ἐκ τῆς ὁποίας πρὸ ἐκλείσθησαν ὅλα αἶμα πρὸς ἐνοικίαν οἰκίαν, καὶ ὅστις ἐλθὼν ἐν ταῦθα περιτρεχέως ἐπαλάτῃ τὰς δικαίας βουλευτῶν πινῶν, ὅπως τὸν διατηρήσασιν ἐν τῇ δικαστικῇ ὑπηρεσίᾳ, εἰς ἣν παρ' ἀξίαν εὐρίσκειται, ἔχει ζητήσει ἐπανειλημμένως δι' αἰτήσεων τοῦ ν' ἀνασταλῇ πᾶσα κατ' αὐτοῦ καταδίκαις ἀπὸ μερῶν τῶν θαναιστῶν του. Τὰς ἀποφάσεις ταύτας θά δημοσιεύσωμεν προσεχῶς διὰ νὰ μάθῃ ὁ νέος ὑπουργός, τίνα ἀνθρώπον θά τὰ συστήσασιν.

Ὁ συντάκτης τῆς «Ἡλιγγενεσίας» προτρέπει τὸν διευθυντὴν τῆς Ἀστυνομίας νὰ ἀπαγορεύσῃ τὴν ἐκθεσιν τῶν νεκρικῶν κηδονίων κατὰ τὰ κεντρικώτερα μέρη τῆς πόλεως, καὶ δι' ἐκ τὰς ὁδοῦ Ἐρμού καὶ Αἰόλου. Προτρέπομεν καὶ ἡμεῖς τὴν Ἀστυνομίαν εἰς τοῦτο, καλῶς εἶνε πολὺ λυπηρὸν, ὅταν ἐξέρχεται ὁ κ. Μανουσακῆς ἐξορισμένος ἐκ τοῦ κορείου σῆς Ἀφροδίτης, νὰ γάνῃ ὁλον τὸ καμάρι του, εὐρισκόμενος ἀπειναντῆ τῶν νεκρικῶν φερτῶν. Τὸ ἐξῆς συμβεβηκόσιν ἐσθίωσεν τὴν παρ. Δευτέραν ἢ τὸ πῶδι δὲ ὅλκλον τὴν συνεικίαν τοῦ ἀγίου Γεωργίου. Ὁ στήλιτῆς καὶ συντά-

κτης «τῆς ἐφημερίδος τῶν Οἰκοκυραίων» κ. Δουζίνιας ἐκ τοῦ ἐντός τῆς αὐλῆς του παραθύρου ἐφώνησεν ὅλαις δυνάμεσιν «ἔξω γὰρ ἄρα» εἰς ὄνον τινά, τὸν ὁποῖον μοσχομάχες τινὲς εἰσῆσαν εἰς τὴν οἶκόν του, διὰ νὰ παραξύν τὴν θυγατρί του. Ἄλλ' ὁ αὐθάδης ὄνος ἔμεινε ἀκλόνητος εἰς τὴν θέσιν του, μὴ δυνάμενος νὰ στρέψῃ πρὸς τὰ ὀπισθεν, καθότι ἡ εἰσοδος τῆς οἰκίας ἦτο στενωπότη. Φωνάει δὲ καὶ σπασμωδικοὶ γέλωτες διεπέρωσαν τὰ λεπτὰ ὡτὰ τοῦ κ. Δουζίνια, ἕως οὗ γυναικὲς τινὲς ἐρωτήσασιν ἐκ τοῦ οὐφους, ἀνεβίβασαν τὸν ὄνον ἐπὶ τῆς κλίμακος, καὶ στρέψασιν αὐτόν, τοῦ ἐξήγαγον ἐκ τοῦ οἴκου τοῦ κ. Δουζίνια, οὗτος δὲ ἔλαβε πέρασ ἢ ὡσαῦτα αὐτὴ σκηνή.

ΕΝΑΣ ΚΑΠΟΙΟΣ ΒΕΛΛΙΑΝΙΤΗΣ.

Οὗτος ἐστὶν ὁ ἀντιπρόσωπος τῶν ἐν τῇ Βουλῇ ἀνθρώπων τῆς Καμαρίλλας. Εἶνε ὁ ἀργυροπλάστος βουλευτῆς Παζῶν, ῥήτωρ διακεκριμένος, γοῦς ἐξοχῶς, πολιτικὸς ἀριστός, καὶ ἴσως εἰς τὴν σχηματισθησομένην Κυβέρνησιν λαβὴν μέρος, ἵνα ἀντιπροσωπεύσῃ τὴν Ἑλλάδα. Μαρίττην ἐντύπωσιν ἔκαμιν εἰς τὴν Βουλὴν, ὅτε ἠθέλησεν εἰς τὴν συζητήσασιν ἐπὶ τῆς ἐκλογῆς Λευκάδος. Αἱ κινήσεις του, αἱ χειρονομίαι του, ὁ τρόπος τῆς οὐκίας του ἦσαν ὅλων πρωτότυπα, καὶ μερικοὶ τὸν παρομοίασαν ὡσάν τὸν Καραγκιόζη, πληρὸν τὸν ἠδίκησαν πρὸς ποῦτο. Ἀληθὲς ὅμως εἶνε μετρίου ἀναστήματος, ἔχει ῥίνα παραπολὺ μικρὰν, μέτωπον ἐξέχον καὶ φωνὴν ἡχηρὰν, καὶ κάπως φθάνει εἰς τὴν ομοιότητα τὸν Καραγκιόζη τῶν Ἀθηνῶν. Ἡμεῖς γράφομεν ταῦτα, ἵνα γείνη γνωστός ὁ ἀνὴρ οὗτος εἰς ὅλον τὸν κόσμον. Κατὰ γὰρ ἐκ Παζῶν ἦτο δικολάβος, ἐπὶ πρῶτασις ὅμως ἐγένετο εἰσαγγελεὺς Παζῶν, ἐπαύθη δὲ διότι εἶχε πάντοτε εἰς τὸν νοῦν τοῦ δικολάβου σφίσματα. Κατόπιν ἀπεκάτεσθη εἰς Κέρκυραν, γενόμενος τοχιστὴς εἰς τοὺς δυστυχῆς χωρικοὺς τῆς Κερκύρας. Καὶ ἐνοεῖ πᾶς τις εἰ θά εἶπῃ τοκιστὴς εἰς χωρικούς. Ἐν συντόμῳ τοιοῦτος ἐστὶν ὁ ἀντιπρόσωπος τῶν ἀνθρώπων τῆς Καμαρίλλας, καὶ ὁ μέλλων ὑπουργός.

Ὅσο καλοσυλλογόμεαι ὑπουργός πῶς δὲν θά γείνω, Καὶ με ἀνοικτὸ τὸ στόμα ὁ καυμένος θεὸς νὰ μείνω, Ἐτοί μουχεται νὰ φύγω ἀπὸ μέσ' ἀπ' τὴν Ἀθήνα, Καὶ μακρὰ, μακρὰ νὰ πάγω, βαθὰ μέσα εἰς τὴν Κίνα. Ὅταν εἰς τῆς Ἐξουσίας τὴν καρέκλα δὲν καθίσω, Πῶς ὁ μαῦρος θεὸς νὰ ζῆσω; Ὅση μπόρα καὶ φουρτούνα μου ἐξέφατε, μεγάλη, Στὸ δίκῳ σας, Παγαγία μου, νὰ ξεπάσῃ τὸ κεφάλι. Σάν τὸν σκύλο, μετὰ τὴν γάτα καὶ οἱ τρεῖς σας νὰ πιασθῆτε, Καὶ κομμάτια, καὶ παρτσάδες, στάκῃ, σκόνῃ νὰ γενήτε, Καὶ νὰ πάρτετε κ' οἱ τρεῖς σας τὸ δίκῳ μου καρδιοχτύπι, Τὴ λαχάρια μου, τὴ λυπη.

Τοικουνοῖδες καὶ ἀνάκλια νὰ συτρώσασιν ἐμπροστά σας, Καὶ νὰ εἰθῶν ἀνω κάτω τὰ μεγάλα σῆδία σας, Κι' ἀπὸ τὸν πολὺ καυμὸ σας τὰ μαλλιά σας νὰ τραβάτε, Καὶ οἱ τρεῖς ἀγαλιασμένοι εἰς τὸν διάβολο νὰ πάτε, Καὶ νὰ βλέπετε τὸν ἴσκιό τοῦ καυμένου τοῦ Χρηστίδη, Που χολῆ ἢ τὰ γέρατά σου τὸν ποτίσατε καὶ ξυδι...

Καλάμα, 7 Ἰουλίου 1875.
Φίλε Ἀριστοφάνη!

Σοὶ γράφω εὐρισκόμενος ὑπὸ τὸ κράτος μεγάλης ὀρέξεως εἰς τὸ νὰ γελῶ ἀδιακόπως δι' ὅσα εἶδον πρὸ μιᾶς ὥρας παράξενα καὶ παράδοξα, συνετεία τῶν παρατηρήσεών σου ἐπὶ τῆς διατριβῆς τοῦ δημάρχου μας. Ἄ! ἔγασες πολὺ, φίλτατε, παρὰ πολὺ μάλιστα, διότι δὲν ἔτυχε νὰ εὐρίσκεσαι σήμερον ἐν ταῦθα ἄλλὰ καὶ ἐκέρδιες πάλι πολὺ ὅπου δὲν ἦσο, διότι τότε θά ἐπλήρωνες τὰς παρατηρήσεις σου μετὰ καμμιὰ μονομαχικὴ σπαθιά τοῦ μηχανικοῦ μας, τὸν ὁποῖον ἔκαμες — με ἐκείνας τὰς κατηραμένας παρατηρήσεις σου — νὰ τρέχῃ μηχανικός, λ. γ. σάν σιδηρόδρομος, τοὺς δρόμους τῆς πόλεως μας, νὰ στένῃ σημαίας ἐρυθρὰς ἐπ' αὐτῶν, καὶ νὰ διατάτῃ στρατιωτικῶς τὸν ἀστυνόμον μας νὰ ἀγκαρῆν ὅλα τὰ κόρρα τῶν Καλαμιῶν, καὶ, ὡς καραγωγέας ὅπου εἶνε, νὰ κουβαλᾷ χαλίκα καὶ χῶμα ἐκεῖ ὅπου τοῦ ἔλεγεν ὁ μηχανικός, καὶ νὰ φωνάζῃ ὡς μακρόσολος, ὁ ἀστυνόμος δηλαδὴ, εἰς πάντα ποδολίτην, λέγων αὐτῷ, ὅτι, ἐπειδὴ τις καὶ γράφει ὁ Ἀριστοφάνης, ὅτι τάχα παραμελεῖ ὁ μηχανικός μας τὰ δημόσια ἔργα, ὅτι δὲν προτρέπει πᾶσαν δημοτικὴν ἀρχὴν εἰς τὴν ἐκτέλεσιν κοινωφελῶν ἔργων, ὅτι μεροληπτεῖ, ὅτι, ὅτι... δὲν ξέρω κ' ἐγὼ... λάβε καὶ σὺ τὴν τσάπα ἢ τὰ χέρια καὶ σκάφτε τὸς δρόμους, γροῦμί, τὰ σπῖτια καὶ κάμνε ὅ, τι θέλεις, γὰρ νὰ τοῦ δεῖξομε ἐκεῖνο τοῦ κανάγια ποῦ λέγει τὰ φέμματα, ὅτι ὄχι μόνον δὲν καταμαρτυρεῖ ἐναντίον τῶν ἔργων τοῦ μηχανικοῦ ἢ πόλις μας, ἀλλ' ὅτι ὁμολογεῖ ὅτι πῶς ὁ μηχανικός αὐτός εἶνε ὁ καλλίτερος τοῦ Κράτους. Αὐτὰ ἐλεγε καὶ ἐπαρτεν ὁ Καρχαρίας Καλαμιῶν.

Ἀπὸ τὸ ἕνα λοιπὸν μέρος ὁ κ. Μηχανικός ἐφώνησε μετὰ ὅλην τὴν δύναμιν τῶν πνευμόνων τοῦ μάρσ! εἰς πάντα καθήμενον πολίτην καὶ ἀνεύζοντα αὐτὸν μετὰ μεγάλης περιεργείας, διὰ τὴν ἔκτακτον αὐτοῦ μεταβολὴν ἀπὸ τὸ ἄλλο μερικοὶ πειρασμοὶ, ὡς τὸν Σίλαν, Λεωνίδα, Παναγιῶτην καὶ Σαν, νὰ διαβάσῃ μεγαλοφώνως τὰς πα-

ΤΟ ΦΡΙΚΤΟΝ ΜΑΘΗΜΑ.

(Συνέχεια ἴδε προηγ. ἀριθμόν).

«Μὴ ψευστῆς, μὴ ἐπινοήσης προφάσεις ματαιίας, καὶ τοῦλάχιστον ἔχε τὴν ἀξίαν καὶ τὸ θάρρος ἀνάλογον τοῦ ἐγκλήματός σου! Ὅλα τὰ ἡζέυρω καὶ σὲ εἶδα! Μὴ ζητήσης νὰ δικαιολογήσῃς, διότι δὲν ἀκούω! Ὁ Κανδαύλης αὐτός σὲ ἐκρυψε χθὲς τὸ ἔσπερας ὀπισθεν τῆς θύρας τοῦ κοιτῶνός του ἄληθεια; .. Καὶ νομίζεις ἀναμειβθῶς ὅτι τὸ πρᾶγμα ἐτελείωσε; Κατὰ δυστυχίαν ἐγὼ δὲν εἶμαι Ἕλληνας, εὐκόλως κλίνουσα εἰς τὰς ὀρέξεις τῶν τεχνιτῶν καὶ τῶν σιληρῶν. Ἡ Νυσσία παίγνιον οὐδέποτε δὲν γίνεταί! Δύω ἄνδρες ζῶσι τὴν στιγμὴν ταύτην, ἔξω ὧν ὁ εἰς εἶνε περιττός ἐπὶ τῆς γῆς, καὶ πρέπει νὰ ἐξαλειφθῇ ἀπ' αὐτῆς. Ἄν αὐτὸς δὲν ἀποθάνῃ, ἐγὼ δὲν δύναμαι νὰ ζῆσω! Εἶνε δὲ αὐτὸς ὁ περιττός ἕνας, ἢ σὺ ἢ ὁ Κανδαύλης. Σὲ ἀφίνω κύριον τῆς ἐκλογῆς: φέ-

ρατηρήσεις σου καὶ νὰ ξεκαρδιζῶνται ἀπὸ τὰ γέλοια, διότι ἐθύμωνε ὁ λίαν εὐερέθιστος μηχανικός μας, καὶ ἐκκοκίνιζαν τ' αὐτὰ τοὺς σάν μικρομανεῖκα φραγκόσυνα. — Σὲ ὀρίζομαι εἰς τὰ πηγυρικά μουστάκια τοῦ ἀκριβοῦ σου φίλου Ι. Σ. ἂν δὲν σοὶ λέγω γυμνὴν τὴν ἀλήθειαν. — Ἀλλὰ τὸ ἐκπληκτικώτερον πάντων ἦτο ἡ ἐμφάνησις τοῦ γυναικαδέλφου τοῦ περικλιτοῦ Πετράκη, ὅστις ἀπροσδοκίτῳ ἐφύρτωσεν ὡς μανιτάρι ἐκείνην τὴν στιγμὴν εἰς τὸ πλάγι τῆς στρατιωτικῆς μανίκας τοῦ μηχανικοῦ μας, καὶ ἤρρισε στενωπείως νὰ καλῆν ὀνομάσῃ τινὰς τῶν παλληκαράδων τοῦ γαμβροῦ του, οἵτινες εἰργάζοντο μετὰ τὰς τσάπαις ἄλλ' ἐπειδὴ εἶτε διότι τὴν τελεχάτην καλίκα τοῦ ἔχει χαλάσει ὡς ἐκ τῶν τριῶν ἀγῶνι, εἶτε διότι ἡ τρομπόμος φωνάρα τοῦ σπιθαιμίου μηχανικοῦ ὑπερίσχυε τῆς εὐγενικῆς τοῦ εὐγενοῦς Ἐφεισίου, δὲν ἠκούσαν οἱ καλοῦμενοι. Τοῦτο, ποῦ λέγεις, ἠνάγκαζε τὸν καλὸν καγαθὸν γυναικαδέλφον, νὰ μεταχειρισθῇ τὸν κοινὸν μύτον τοῦ οὐς τρουμπέτα (μυθῶν οἱ τὸν πολυμήχανον Πέτρον) διὰ νὰ ἐπιβάλλῃ σιωπὴν εἰς τοὺς φωνακλάδες καὶ ἀκούσων οἱ παλληκαράδες, ὅπερ καὶ ἐγένετο. Προσελθόντων ἐκείνων, ὁ εὐεργετικὸς γυναικαδέλφος ἐξήγαγε τοῦ ἐμπορικοῦ χαρτοφυλακίου τοῦ — μπάς καὶ νομῆς χαρτονομίσματα; ἀμμ! αὐτὸς δὲν εἶδε οὔτε τοῦ ἀγγέλου τοῦ νεροῦ, — ἐγγράφα τινὰ σέροντα τὴν ὑπογραφήν του κ. Τροικουδῆ, δι' ὧν διορίζοντο, οἱ σκαφτιάδες οὗτοι, ὁδοτηρεῖται. Τὸ τοιοῦτον ἐξέπληξε τοὺς ἀπλοῦς καὶ ἔβαλεν εἰς πειρασμόν τοὺς εὐφρόνους, οἵτινες δὲν δύνανται νὰ ἐξηγήσασιν τὸ πῶς κατορθῶναι νὰ λαμβάνῃ ῥοσφέτια ὁ ἀδέλφος τοῦ ἐναρέτου Πετράκη ἀπὸ τὸ ὑπ. Τροικουδῆ, ἀφοῦ τυγγάνει πολιτικῶς ὅλους τοῦ κ. Κουμουνοῦρου, καὶ ἀφοῦ τὴ συνδρομὴ τῶν κκ. Περρῶτη καὶ Κάρτσωνα ἐξελέχθη καὶ αὐτὸς βουλευτῆς μας.

Τώρα, ποῦ λέγεις, γλωσσόφραξ Ἀριστοφάνη, ὅπου ἐδιορίσθησαν ἐπιστάται τῶν δρόμων ἀνθρώποι τοῦ δρόμου, μετὰ τοὺς ὁποίους θά δύναται νὰ συνεορτάσῃ ὁ κ. Μηχανικός, θά τελεώτωσιν ταχέως καὶ τὰ δημόσια ἔργα νευσέ τον, ἐκδίκησόν με, καὶ διὰ τοῦ φόνου τοῦτου λάβε καὶ τὴν χειρὰ μου καὶ τὸ σέμμα τῆς Λυδίας, ἢ ταχὺς θάνατος ἀμέσως ἀς κόψῃ τὸ νῆμα τῶν ἡμερῶν σου, διὰ νὰ μὴ βλέπῃς εἰς τὸ ἐξῆς κατὰ χάριν δειλὴν καὶ ἀσπυμον ὅ, τι δὲν σοὶ ἐπιτρέπεται νὰ ἴδῃς. Ὁ διατάξας εἶνε ἐνοχώτερος τοῦ ὑπακούσαντος ἄλλως δὲ, ἂν γείνης σύζυγός μου, δύναμαι νὰ πιστεύω ὅτι οὐδεὶς με εἶδε παρανόμως. Ἄλλ' ἀποφάσισον ταχέως, διότι δύω τῶν τεσσάρων κορῶν, εἰς τὰς ὁποίας ἡ γυμνότης μου ἀπεικονίσθη, πρέπει νὰ σβεσθῶσι πρὶν τῆς ἐσπέρας ταύτης. Τὸ παράδοξον τοῦτο δῆλημα, προβαλλόμενον μετὰ ψυχρότητα φρικαλέαν, μετὰ ἀποφασίαν ἀμετάσβεστον, τοσοῦτον ἐξέπληξε τὸν Γύγην, ὁ ὁποῖος προσεδόκα ἐπιπλήξῃς, ἀπειλὰς καὶ βιαιοπραγίας, ὥστε στιγμῆς τινὰς ἔμεινεν ἄχρους καὶ ἀλαλος, ὡσεὶ σκιά πελιδὴ ἐπὶ τῆς σῆθης τῶν μαῦρων ποταμῶν τοῦ ἄδου. «Ἐγὼ νὰ βράψω τὰς χεῖρας εἰς τοῦ Κυρίου μου τὸ αἷμα! Σὺ, βασιλεῖς, με ζήτεις

καὶ τὰ δημοτικά; θά ἐξωραίσθῃ ἡ πόλις μας, ἐπὶ τὸ εὐρωπαϊκῶν, καὶ ἐπιστάσις τῶν νέων ὁδοτηρῶν, καὶ θά τεθῇ φραγμὸς εἰς τὰ ἀγαλινῶτα στόματα τῶν ἐχθρῶν τοῦ πολιτισμένου Πετράκη, οἵτινες καλὰ καὶ σῶναι τὸν χαρακτήριζουσιν ὡς ὀπισθοδρομικόν, ἐνῶ αὐτὸς εἶνε ὁ καλλίτερος — καὶ τὸ καυχόμενος τῆς ὑψηλοῦ ἀνθρώπος, τοῦ ὁποῖου τὰ ποταῦτα καὶ τῆλικαῦτα δημοσελῆ ἔργα ὑπερελάμπρουν τὰς Καλάμας!!!

Χά, χά, γὰρ γὰ, γὰ, γὰ! Ἄν μπόρῃς μὴ γελᾷς καὶ Σὺ, καθὼς ἐγὼ αὐτὴν τὴν ὥραν ποῦ βλέπω ἐκ τοῦ παραθύρου μου νὰ βάσουν με λουλάκι μουστάκια καὶ γένεια ὁ ἀσκήης Παπαλέξανδρος καὶ ὁ ντελαμπεντέρης Ἀγαθάγγελος. Π. Ρ. Γ. Α. Ρ. Ο.

ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΕΙΣ.

Εἰδοποιῶνται οἱ καθυστεροῦντες τὴν συνδρομὴν τῶν συγγραμμάτων μας νὰ ἀπέψωσιν καὶ ἀποστείλωσιν αὐτὰν ἀπὸ εὐθείας εἰς ἡμᾶς, καθὼς ἐχομεν σκοπὸν νὰ ταχυρίσωμεν καὶ κλητεῖσασιν ἀνεξαρτήτως πάντα δυστροπῶν.

Ἐπίσης εἰδοποιῶνται καὶ οἱ κεινάνταποκοῖται μας, ὅπως μᾶς πέμψωσιν ὅσας ἔχοσιν εἰσπραξίαι συνδρομᾶς, ὡς καὶ κατάλογον τῶν δυστροπῶν. Ὁ ἐν Ἀίγιῳ ἐκαστακλήτῃρ, Μιχαὴλ Ἀθηναίου, βερμποπαρακλήτῃρ, ἀποφασίως εὐαρεστήθη καὶ κοινοποίησεν τὴν πρόσθετον περὶ τοῦ μνητῶν σταλείσασιν ἀπὸ ἀπόφασιν κατὰ τοῦ ἐκείσε συμβολατογράφου Γε. Μανούσου, ἢ ἄλλως μᾶς ἐπιτρέψῃ αὐτὴν, διότι ἡ τοιαύτη ἀράνηα περὶ τὴν ἐκπλήρωσιν τῶν καθυκόντων του εἶνε ὄλιως ἀσυγγνώστως.

Ὁ φοιτητῆς τῆς οὐραμῆς κ. Ν. Μ. Θ. ἄς εὐαρεστήθῃ νὰ περᾶσῃ ἀπὸ τοῦ γράφειόν μας.

Εἰς τὸ κουρεῖον τοῦ κ. Παν. Φιλίππου πωλοῦνται λαχάρια τῶν Φιλοφιλῶν πρὸς δόξα γέας τρεῖς ἑκάστον. Ἡ ἐκτύβωσις τοῦ λαχάρου ταύτου γενήσασιν τὴν πρῶτην Κυριακὴν τοῦ μηνὸς Ἰανουαρίου τοῦ 1876 ἐποῦσιν.

τοιοῦτον ἀνοσιούργημα; Ἐννοῶ ὅλην σου τὴν ἀγανάκτησιν, τὴν πιστεύω δικαίαν, οὐδ' ἐπεθύμησα ἐγὼ τὴν γενναίωσιν ἱεροσύλαν ἄλλὰ, τὸ γνωρίζεις, οἱ βασιλεῖς εἶνε δυνατοὶ, κατὰγονται ἀπὸ γένος θεῖον ἢ τύχῃ ἡμῶν κείται εἰς τὰ σεβάσιμα γόνάτα των, οὐδὲ δύναμεθα οἱ ἀσθενεῖς ἡμεῖς ἰθητοὶ νὰ ἀπειθῶσμεν εἰς τὰς διατάξας των... Ἡ βέλγησις των καταστρέφει τὴν ἀντίστασιν ἡμῶν, καθὼς ὁ ὀρηκτικὸς ἡμιμαρρος παρασῶναι τὸ πρόσκαιρον καὶ ἀσθενεῖς ῥράγμα. — Καταφιλῶ σου τοὺς πόδας, βασιλεῖς, καὶ ἰκέτης προσεγγίζω τὸ ἐνδύμα σου! Ἐλεος! Ἀησιόνησον τὴν ὕβριν, τὴν ὁποῖαν οὐδεὶς ἔμαθε, καὶ τὴν ὁποῖαν αιωνίως θέλει καλύπτει σκότος βαθὺ καὶ σιωπῆ! Ὁ Κανδαύλης σὲ ἀγαπᾷ, σὲ θαυμάζει, καὶ τὸ μόνον σου σφάλμα εἶνε ἔρωτος ὑπερβολή...

— Πρὸς εἰδωλον λαλῶν Σριγγῶς ἐκ λίθου Συνήτου, στόλισμα τῶν ξερῶν ἄμμων τῆς Νειλοτροφεῦς Αἰγύπτου, ἡλίχιες νὰ τὸ μαλάξῃς ἄλλ' ἔπαε πεπερόντα, Ὀλυμπιάδα ὅλην ἀδιακόπως ἐσφονῶν, ἀδύνατον τὴν

Ἰδοὺ ἔρχομαι καὶ πάλι με φανάρι ἀναμμένο,
 ὡς Νυμφίος, ὄπαδοί μου, εἰς τὸ μέσον σας προβαίνω,
 Καὶ μακάριος ἐκεῖνος ὃν θὰ εὕρω γρηγοροῦντα,
 Καὶ ἀνάξιος ἐκεῖνος ὃν θὰ εὕρω βραθυμοῦντα.
 Πάρετε ψυχὴ καὶ γλῶσσα καὶ ἀπάνω σηκωθήτε,
 Ἐπειὶ ὅλοι σταυροκοπήθητε.
 Ἔρε, τί μοῦτρα εἶνε τοῦτα! ὅλοι σας περιφρονοῦνε,
 ὅλοι ἄσαι σας κύτταξουν θεὸν νὰ σταυροκοπήθουνε.
 Ἄλλ' ἐγὼ, πιστὰ παιδιά μου, ἀπ' τῆ λαοῦ τῆ μεγάλης,
 Ὃπου ἔχω μέσ' εἰς τὰ στήθια, ἔρχομαι ἐμπρὸς σας πάλι,
 Ἐπειὶ εἰς ἄσας τοὺς πεθαμένους μία ἰσπίθα νὰ χαρίσω,
 Καὶ νὰ σας παρηγορήσω.
 Σηκωθήτε, βρῶ φροῦμα, καὶ ἀνοίξτε τὰ μάτια,
 Καὶ ἀπάγτε, καὶ ζεσχίστε, καὶ γενήτ' ὅλοι κομμάτια...
 Σηκωθήτε, καὶ ὁ καθεὶς σας ἄς στάθῃ ἀπάνω ντουῖρος,
 Σηκωθήτε... σὰν λουκούμα θὰ μᾶς χασί' ὁ Κουμουνοῦρος.
 Βάλετε τὰ δυνατὰ σας, καὶ σ' ἐμένα στηλωθήτε,
 Ἐπειὶ ὅλοι θὰ χαθῆτε.
 Σήκω, Γεραὶ κακομοίρη... σήκω, καὶ ἔσθασε ἡ ὥρα...
 Σηκωθήτε, σηκωθήτε, καὶ μᾶς πλάκωσε ἡ μπόρα.
 Ντουρωθήτε, ἀετοί μου, καὶ πετάξτε σὰν πρῶτα,
 Καὶ γενήτε ὅλοι φῶτα, μπόμπας πύργους, μπουρλότα,
 Ἐπειὶ νὰ κάψτε τὸ βατσέλο, τὸν τριπόντη, τὴν φριγάδα,
 Καὶ νὰ σωσοῦμε καὶ πάλι τὴ φτώχῃ μᾶς τὴν Ἑλλάδα!

γνώμην μου κατὰ τὴν ἀνατρέψης. Σιδηρὰν
 καρδίαν κρύπτει τὸ μαρμαρινὸν μου στήθος.
 θάνατον δὸς ἡ λάβε! — Ἄμα τοῦ ἡλίου ἡ
 ἀκτίς, εἰσρέουσα διὰ τῶν παραπετασμάτων,
 φάση εἰς τὸν πόδα τῆς τραπέζης ταύτης, ἡ
 ἐκλογή σου πρέπει νὰ ἦνε τετελεσμένη...
 Προσμένω!»
 Σταυρώσασα δὲ τὰς χεῖρας ἐπὶ τοῦ στή-
 θους, ἔλαβε θεοῦ φοβεροῦ μεγαλείου. Τὴν
 Νέμεσιν, ἔλεγε, καταβάσαν ἐκ τοῦ τερα-
 στίου τῆς γρυπὸς καὶ τῆς ἐνοχον παραφυ-
 λάττουσαν· οὕτως ἴστατο ἡ Νυσαία, ἀχρό-
 λευκος καὶ ἀκίνητος, με τριγὰς λελυμένας,
 φοβερόν προσβλέπουσα, συνοφρουμένη, καὶ
 με τὸν πόδα τὸ ἔδαφος βαρυθλίβουσα.
 «Τὰς ζοφεράς ἐκτάσεις τοῦ ἄδου οὐδεὶς
 εὐχαρίστως ἐπισκέπτεται, ἀπήντησεν ὁ Γύ-
 γης· ἡ ἀπόλαυσις λαμπροῦ φωτὸς τῆς ἡμέ-
 ρας εἶνε γλυκεία, καὶ αὐτοὶ οἱ ἥρωες, οἱ κα-
 τέχοντες τῶν Μακάρων τὰς νήσους, ἀσμέ-
 νως ἤθελον ἐπιστρέφει εἰς τὴν πατρίδα των,
 εἰ δυνατόν. Ἐνοστικτὸν ἔχει ἕκαστος τὸ αἴσ-
 θημα τῆς ἰδίας συντηρήσεως, καὶ ἐπειδὴ ἀ-

νάγκη πᾶσα νὰ γυθῇ αἷμα, ἄς ἦνε ἀπὸ ἄλ-
 λου φλέβας μάλλον, ἢ ἀπὸ τὰς ἰδικὰς μου.»
 Εἰς τὰ αἰσθητά ταῦτα, τὰ ὅποια ὁ Γύ-
 γης ὡμολόγησε ἀρχαίῃν εἰλικρίνειαν, συ-
 κέροντο καὶ ἄλλα εὐγενέστερα, περὶ τῶν
 ὀπρίων δὲν ἐλάλησεν ἠσθάνετο ἐμμανῆ ἔρω-
 τα πρὸς τὴν Νυσαίαν, καὶ σφοδρὰν κατὰ τοῦ
 Κανδαύλου ζηλοτυπίαν. Τὸ αἶτιον λοιπὸν,
 διὰ τὸ ὅποτον ὑπεχώρει εἰς τὴν αἰματήραν
 ἐκείνην ἀνάγκην, δὲν ἦτο μόνος τοῦ θανά-
 του· ὁ φόβος. Τὸν Κανδαύλην μόνον καὶ ἀ-
 πόλυτον ἀτόχον τοῦ ὠραίου ἐκείνου ἠθασ-
 ροῦ, τῆς Νυσαίας, δὲν ἠδύνατο πλέον νὰ ὑ-
 ποφέρῃ. Ἄφ' ἐτέρου πάλιν ἐπανήρχετο εἰς
 τὴν μνήμην τοῦ ἡ πρόνοια τῆς τύχης· διὰ
 περιστάσεων πολλῶν παραδόξων καὶ φοβε-
 ϶ων ἐβλεπεν ἑαυτὸν ὠθούμενον πρὸς τὴν ἐκ-
 τέλεσιν τῶν ὀνείρων του· δίνη ποταμίᾳ τὸν
 παρέσυρεν ἀκόντια, αὐτὴ ἡ Νυσαία ἔτεινε
 πρὸς αὐτὸν τὴν χεῖρα διὰ νὰ τὸν ἀναβιάσῃ
 ἐπὶ τοῦ βασιλικῆς ὀρόνου. Δι' ὅλα ταῦτα
 ἐλησμόνησεν ὅτι ὁ Κανδαύλης ἦτο κύριος
 καὶ εὐεργέτης του· διότι οὐδεὶς δύναται νὰ

ἀποφύγῃ τὸ πεπρωμένον, καὶ ἡ ἀνάγκη πε-
 ριφέρεται ἐκ τῆς μᾶς χειρὸς ἡλους φέρου-
 σα καὶ ἐκ τῆς ἄλλης μᾶστιγα, διὰ νὰ μᾶς
 κρατῇ ἢ νὰ μᾶς ὠθήσῃ.
 «Λοιπὸν, ἀπήντησεν ἡ Νυσαία, ἰδοὺ ὁ τρό-
 πος τῆς ἐκτελέσεως. — Καὶ ἔσυρεν ἐκ τοῦ
 κόλπου τῆς βακτρανὸν ἐγχειρίδιον με λα-
 θὴν ἐκ λίθου νεφρίτου πρασινοχρόου, πεποι-
 κημένην διὰ κύκλων ἀργυρῶν. — Ἡ λεπίς
 αὕτη δὲν κατεσκευάσθη ἀπὸ χαλκόν, ἀλλ'
 ἀπὸ σιδηρὸν διακατέργαστον, βεβαμμένον
 εἰς τὸ πῦρ καὶ εἰς τὸ δηλητήριον· οὐδ' ὁ
 ἠφαιστος αὐτὸς ἠδύνατο νὰ σφυρηλατήσῃ
 δευτέραν ὡς φύλλον λεπτόν παπύρου ἠθελε
 διαπεράσει θώρακας ἐκ μετάλλου καὶ ἀσπί-
 δας δερματοσκεπάστους. Ἀρμόδιος καιρὸς,
 ἠκολούθησε με τὴν αὐτὴν ἀπαραξίαν, θέλει
 εἶσθαι ὁ κοῦ ὕπνου· ἀποκοιμηθεῖς, ἄς μὴ
 ἐξυπνήσῃ ποτέ!»
 Ὁ συνένοχος Γύγης ἤκουε με φρίκην,
 διότι δὲν ἠλπίζε ποτὲ νὰ ἀπάντησῃ τοιαύ-
 τῃν ἀφοβίαν εἰς γυναῖκα, ἥτις κὰν ν' ἀπο-
 καλυφθῇ ἐδίσταζε. (ἀκολουθεῖ).